

Chào cả nhà! Mình là Huyền Linh sinh viên năm 4 khoa Tiếp Thị và Quản Lý Vật Lưu trường Đại Học Kỹ Thuật Triều Dương. Có lẽ những bạn cùng trang lứa với mình sang Đài Loan du học đều có những trải nghiệm vô cùng thú vị về cuộc sống, học tập trong 3 năm vừa qua – Thời kỳ của nCovid-19.

Mình vẫn còn nhớ như in cách đây hơn 1 năm về trước, khi dịch bệnh bắt đầu phát tán, cả thế giới nói chung và bản thân mình nói riêng vô cùng hoang mang. Vì ai cũng có nguy cơ mắc bệnh tiềm ẩn và phát tán bệnh dịch. Và rồi hơn một năm qua đi, chúng ta hiện tại vẫn đang nỗ lực thích nghi và chiến đấu với những ảnh hưởng mà dịch bệnh gây ra. Thế nhưng bản thân mình nhận thấy công tác phòng chống dịch tại Đài Loan vô cùng hiệu quả. Vì thế hiện nay chúng mình đã được lên lớp gặp bạn bè thân yêu và thầy cô yêu dấu rồi. Ahiii.

Ảnh chụp hơn 1 năm về trước khi dịch mới bắt đầu, nhưng khoa mình đã chuẩn bị khẩu trang tặng Sinh Viên rồi.

Quay lại khoảng thời gian dịch bệnh căng thẳng, sinh viên xa bố mẹ như mình vô cùng vất vả và lo lắng. Khi tình hình dịch diễn biến phức tạp, hầu hết người dân chưa được tiêm vaccine, những người xa quê hương như mình ngày nào cũng nơm nớp lo sợ. Lo rằng nếu gặp phải trường hợp xấu, xa quê hương, ngôn ngữ cũng không thể lưu loát như người bản địa thì sẽ phải làm thế nào? Có một khoảng thời gian, vì dịch mà công việc làm thêm của mình bị ảnh hưởng, phải tạm dừng. Trong khoảng thời gian đó mình không có thu nhập, lo lắng không đủ kinh phí đóng học cho năm học mới, lo không có phí sinh hoạt. Mình đã đi khắp các quán ăn quanh trường để tìm việc, hi vọng có thể tìm được một nguồn thu nhập nho nhỏ. Thế nhưng hầu hết các quán ăn kinh doanh cũng khó khăn không cần thêm người, vậy nên mình không tìm được việc. 😞 Khó khăn cộng khó khăn khiến bố mẹ mình ở Việt Nam lo lắng ngủ không ngon giấc. Mẹ mình ngày nào cũng gọi điện hỏi thăm tình hình ăn uống của mình. Nhìn những vết nhăn trên đôi mắt mẹ và nỗi lo âu trên gò má của bố, khiến nước mắt mình vẫn rơi hàng đêm. Những lời dặn dò ngày nào cũng lặp lại nhưng mình vẫn thấy thương bố mẹ rất nhiều. Hi vọng gia đình luôn bình an và khỏe mạnh nơi mảnh đất chữ S, và mình cũng sẽ cố gắng vượt qua thời kỳ khó khăn này.

Lúc gian nan nhất lại là lúc mình nhận ra tình yêu thương – “tình người” của người Đài Loan, của thầy cô, bạn bè trường Đại học Kỹ Thuật Triều Dương. Thầy cô quan tâm đến chúng mình như cha mẹ của chúng mình vậy. Lo lắng chúng mình không

tích trữ đồ ăn, thầy cô tặng chúng mình đồ ăn dự trữ, mua cơm gửi đến tận ký túc cho chúng mình. Hơn nữa, trong đợt dịch vừa qua, trường còn đặc biệt tạo điều kiện cho sinh viên quốc tế được làm thêm trên văn phòng khoa. Vậy là thời kỳ khó khăn nhất của mình đã có cứu trợ. Ahii. Hơn thế nữa, chúng mình sống trong ký túc trường, thầy cô quản lý ký túc cũng vô cùng chu đáo chăm sóc, hỏi han các phòng xem chúng mình có thiếu còn xịt tay, hay đồ vệ sinh diệt khuẩn không. Dù là sống trong mùa dịch, đáng lẽ phải xa cách nhau nhưng mình lại thấy vô cùng ấm áp. Sự quan tâm từ những điều nhỏ bé nhất khiến cho một đứa xa quê như mình cảm thấy hạnh phúc. Tình người xuất phát từ sự yêu thương đơn giản như vậy thôi đủ cho mình càng yêu tha thiết mái trường mến yêu này.

Để nói về phong tác chống dịch, mình cảm thấy Đài Loan tuy nhỏ bé nhưng siêu anh hùng. Người dân nơi đây vô cùng ý thức, họ luôn giữ khoảng cách khi ra ngoài và luôn đeo khẩu trang trong mọi hoàn cảnh. Mỗi khi chúng mình siêu thị mua đồ ăn, mua mỹ phẩm hay bất cứ đâu thì hệ thống đo nhiệt độ tự động, xịt cồn và tin nhắn báo dẫu tích cho bộ phòng chống dịch bệnh Đài Loan. Như vậy, dù mình ở bất cứ đâu, vẫn luôn cảm thấy an toàn và được bảo vệ. Trường mình cũng vậy, trước khi vào bất cứ học viện nào hay văn phòng hành chính lớp học nào đều có hệ thống bảo vệ siêu cấp đó, hihi, chúng mình lên lớp cũng thấy yên tâm hơn. Học viện quản lý nơi mình học tập, mỗi giờ lên lớp sẽ có thầy cô hay các anh chị khóa trên đứng cạnh của lớn, vẫy chào thân thiện và tươi cười nhắc nhở sinh viên nhớ đo nhiệt độ, rửa tay xịt khuẩn trước khi lên lớp. Vậy là sang nào chúng mình cũng được tiếp đón niềm nở, tinh thần cũng vui cả ngày.

Trong lúc tình hình dịch diễn biến phức tạp thì việc cập nhật thông tin và chuyển học từ offline sang online vô cùng quan trọng với sinh viên. Trang web trường mình update thông tin cực nhanh và chi tiết với các ngôn ngữ Trung, Anh và đôi khi có cả Tiếng Việt luôn cho chúng mình update tình hình. Điều này giúp sinh viên cực kỳ yên tâm học tập. Quá trình học online với thầy cô cũng là trải nghiệm vô cùng dễ thương của lứa tuổi nghịch ngợm này. Khi học offline, các bạn nam thanh nữ tú của lớp ăn mặc cực trendy, make up đa dạng, thì khi vô học online thì giáo viên có lẽ không nhận ra khuôn mặt thiếu ngủ với đôi mắt thâm của các thần sầu. Thầy cô vì lo chúng mình ở nhà quên kiến thức nên sau mỗi giờ học là một bài tập dài 2 trang, hihi. Cơ mà nhờ vậy mà năng lực tiếng trung của mình cũng lên nhanh trông thấy.

Kết thúc tháng ngày dài xa thầy cô và bạn bè, Đài Loan siêu anh hùng đã kiểm soát dịch cực kỳ tốt. Với chuỗi ngày dài không có một ca bệnh nào phát hiện trong cộng đồng và chúng mình cũng được tiêm Vaccine, thì chúng mình đã được nhảy chân sáo tung tăng cấp sách tới trường rùi. Ngày trở lại trường học, dưới ánh nắng chan hòa của tiết trời mùa thu, mình vô cùng háo hức những tiết học cùng thầy cô. Trở lại trường lắng nghe tiếng chuông báo giờ lên lớp khiến tim mình háo hức ngày tựu trường đầu tiên cách đây 3 năm. Thấm thoát đã 3 năm trôi qua, mình của ngày hôm nay, dưới sự dìu dắt của thầy cô trường Đại Học Kỹ Thuật Triều Dương và tình yêu của con người Đài Loan giúp cho mình trưởng thành rất nhiều. Qua đợt dịch vừa rồi, khiến mình nhận ra rằng, tình yêu thương luôn bình dị và hiện hữu quanh chúng ta. Chỉ cần để ý một chút, lắng nghe một chút sẽ cảm nhận được tình yêu ấy.

Cảm ơn Đại Học Triều Dương, Cảm ơn Thầy Cô đã luôn sát cánh và đồng hành trên chặng đường trưởng thành của em!